

Aladin si lampa fermecata

Traia odata in tara sultanului un baiat pe nume Aladin. El era tare sarac si-si petrecea timpul hoinarind din loc in loc si jucandu-se. Intr-o zi, pe cand se juca cu prietenii in piata din centrul orasului, se intalni cu dervisul. Dervisul purta o pelerina de matase si un turban mandru pe cap. El se adresa lui Aladin:

– Mai baiete, nu esti cumva baiatul croitorului Mustafa? Ai vrea sa castigi cateva rupii?

– Cum sa nu domnule! Fac orice munca ca sa castig cativa banuti, raspunse Aladin.

– Atunci asculta-ma cu atentie! Tot ceea ce ai de facut e sa ma ajuti sa cautam o lampa veche.

Lampa aceasta este ascunsa intr-o grota cu alte giuvaieruri. Tu esti singurul om care poti sa mi-o aduci. Vei gasi acolo o multime de bijuterii, poti sa le iei pe toate. Mie nu-mi trebuie decat lampa.

– Asa sa fie, domnule.

Aladin urma pe dervis in afara orasului, indreptandu-se spre un loc parasit. Intrarea din fata grotei era acoperita cu o placa de piatra si putea fi data la o parte doar daca se rostea formula magica. Inainte de a patrunde in grota, dervisul ii dadu lui Aladin un inel care sa-l fereasca de toate relele. In timp ce dervisul rostea formula magica, Aladin se opri pe marginea lacului si incepu sa se joace aruncand pietre in apa. Era atat de preocupat de joaca sa, incat nici nu бага de seama ca dervisul rostise formula magica si ca usa grotei se deschise. Dervisul il striga pe Aladin si ii ceru sa coboare in grota. Aladin facu in tocmai si incepu sa coboare treptele. Dervisul il asepta afara si il tot grabea:

– Aladin grabeste-te sa-mi aduci lampa!

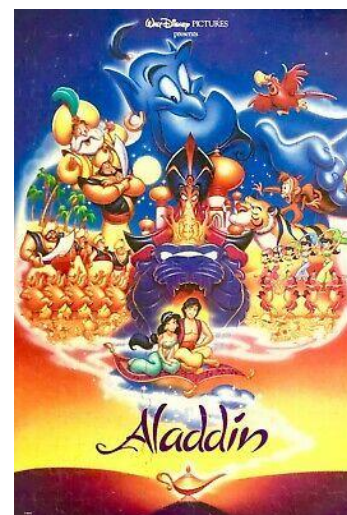
Baiatul se uita in jurul lui si gasi o lampa cu ulei, tare veche si ruginita, si ii striga dervisului:

– Domnule, de ce tocmai lampa aceasta veche si ruginita iti trebuie? Sunt aici atatea alte minunatii!... „Poate o fi fermecata?...” se gandi in sinea sa Aladin. Apuca lampa si se indrepta spre iesire.

– Da-mi lampa! Ii porunci dervisul.

– Ajuta-ma, te rog, sa ies de aici, il ruga Aladin pe dervis.

– Mai intai dami lampa obraznicule! Striga dervisul.

La auzul acestei voci poruncitoare, Aladin incepu sa dea inapoi inspaimantat.

– Daca nu-mi dai lampa, sa pieri odata cu ea! Il ameninta dervisul si incepu sa bolboroseasca formule magice. La rostirea acestor cuvinte, placa de piatra se ridica si bloca iesirea din grota. Aladin ramase in intuneric, si incepu sa strige catva timp, dar apoi isi dadu seama ca totul era in zadar si ca nimeni nu-l putea auzi. Incepu sa i se faca frig si chiar in momentul in care isi freca mainile cu disperare, din inelul pe care il primise de la dervis iesi un spiridus. Ochii ii ardeau in orbite si tineau mainile incrucisate pe piept. Apoi i se adresa lui Aladin astfel:

– Eu sunt spiritul acestui si voi satisface dorinta celui care il poarta.

– As vrea sa ma duc acasa rosti Aladin. Spiridusul nu zise nimic, dar in calipa urmatoare Aladin se gasi acasa cu felinarul in mana si cu inelul pe deget. Ii povesti mamei sale intamplarea ciudata prin care trecuse iar aceasta in timp ce il asculta pe baiat incepu sa curete lampa prafuita. In timp ce lustruia lampa aceasta incepu sa fumege si din fum incepu sa se ridice un gnom.

– Eu sunt spiridusul aceste lampi si de azi incepand te voi servi pe tine. Astept ordinele tale!

De atunci, Aladin si mama sa nu au mai dus lipsa de nimic. Ori de cate ori se adresau lampii, aceasta le satisfacea toate dorintele. Anii au trecut si Aladin se facu un tanar chipes. Intr-o frumoasa diminetă, Aladin o zari in piata publica pe Jasmine, prea frumoasa fata a sultanului. Printesa era asa de frumoasa ca lui Aladin ii cazu draga de indata ce o vazu. Si sultanului ii fu pe plac tanarul asa ca ii dadu binecuvantarea tinerei perechi. Din acel moment si Aladin si Jasmine se mutara in palatul daruit de spiridus. Intr-o zi, pe cand printesa se gasea singura acasa, un negustor batran batu la usa palatului:

– Cumpar felinare vechi si dau in schimb felinare noi! Striga el. Cine vrea sa faca schimb cu mine? Jasmine care nu stia de secretul lui Aladin, schimba iutevechea lampa cu una noua si aratoasa. Cine credeti ca era negustorul? Era chiar dervisul cel rau!

Acesta, ce puse mana pe lampa se ivi spiridusul:

– Eu sunt spiridusul lampii si de azi incepand tu esti stapanul meu. Iti astept ordinele!

– Spiridusule, eu sunt noul tau stapan! Striga dervisul, si vreau sa ma duc pe un taram indepartat impreuna cu printesa si cu acest palat!

Cand Aladin ajunse acasa vazu ca palatul si printesa disparusera. S-a uitat in jur neajutorat si apoi si-a amintit de inel.

– Du-ma la iubita mea, ii ceru el inelului, nu pot trai fara ea.

Cat ai zice peste, Aladin se trezi in bucataria dervisului, langa scumpa sa sotie, care tocmai pregatea ceaiul.

– Scumpa mea pune praful acesta in ceaiul dervisului o ruga Aladin pe sotia sa.

Cand se intoarse dervisul, bau ceaiul si in cateva secunde dormea dus. Aladin lua lampa si il ruga

pe spiridus sa-i duca acasa, cat se poate de repede. La vederea lor, sultanul incepu sa-i curga lacrimile de bucurie, iar poporul ii sarbatori asa cum se cuvine. Despre dervisul cel rau nu amai auzit nimeni niciodata, iar Aladin si Jasmine au trait in pace si fericire pana la adanci batranete.